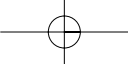

Órmezői *Morus Szent* *Tamás* Egyesület

Morus Tamás napja, június 22.

Az Egyesület 2006. évi krónikája

A kiadvány anyagának megírásában
az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület tagjai vettek részt,
a szerzővel nem jelzett szövegrészeket (ábécé sorrendben):

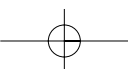
*Cságoty Csabáné,
Cselikovics Jánosné,
Lukácsa Gézáné,
Makrai Rita és
Szili Imréné írták.*

Szerkesztette: Makrai Rita

A kiadvány megjelenését
Újbuda Önkormányzata támogatta.

Felelős Kiadó:
Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület
Budapest, 2007. január

Kiadványterv és kivitelezés:
xfer grafikai műhely

BEVEZETŐ

Az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület 14. évének krónikáját tartja kezében az olvasó. Bizonyára sokaknak ismerősen cseng ez a mondat, hisz egy ekkora „múlttal” rendelkező szervezet esetében már igen csak nehéz elkezdni, s még inkább megírni egy éves beszámolót, hogy ismétlésekbe ne bocsátkozzunk. Ez a kiadványunk is hasonlítani kíván a már megszokott küllemű füzetecskéinkre – kellően pozitív hozzáállással ezt akár a márka standard minőségeként is elismerhetjük. A beszámoló tartalmában is lesznek azonos jellegű események, de igyekeztünk a megújulás apró elemeit is becsempészni az elmúlt esztendő programjaiba.

Ajánljuk ezt a kis kiadványunkat mindazoknak, akik részesei voltak Egyesületünk 2006. évi eseményeinek, s azoknak is, akik most kapnak majd kedvet, hogy a következő évet már velünk töltsék.

KÖZGYŰLÉSEK, HIVATALOS ESEMÉNYEK

A 2006. évi első közgyűlésünket **február 28-án** tartottuk, amelynek napirendje az egyesület 2005. évi működéséről és pénzügyi helyzetéről készült beszámolóknak, valamint a 2006. év programjának és pénzügyi tervének megvitatása és elfogadása volt. Új jogszabályi kötelezettségek miatt előálló feladatunk az ún. önkéntes törvény előírásainak (2005. évi LXXXVIII. törvény a közérdekű önkéntes tevékenységről) teljesítése, aminek megfelelően az Ifjúsági, Családügyi, Szociális és Esélyegyenlőségi Minisztérium egyesületünket a 00177 számon az önkénteseket fogadó szervezetek nyilvántartásába fölvette. Szervezetünk a munkát végző önkéntesekkel a szükséges szerződéseket megkötötte.

Az év folyamán bekövetkezett személyi változások: *Kováts Jenő* lemondott vezetőségi tagságáról, feladatait *Veréb László* vette át.

HANGVERSENYEINKRŐL

Megrendeztük elmaradhatatlan hangversenyünket a *Weiner Leó Zeneművészeti Szakközépiskola* diákjainak fellépésével, amelynek művészeti vezetője ismét *Héra András* tanár úr volt.

Március 18-án, május 20-án és december 2-án zajlottak az események az iskola Menyecske utcai dísztermében, ahol részben a visszatérő régi arcokkal találkozhattunk, részben friss, ifjú muzsikuskok is bemutathták igencsak művészi tudásukat.

MORUS NAP 2006. június 12.

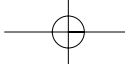
Az eseményről tagtársunk, *Varga Éva* készített beszámolót:

„Az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület ünnepi megemlékezést tartott az Őrmezői Községi Házban.

Makrai Rita, az egyesület elnöke megnyitó beszédében felhívta a jelenlévők figyelmét, hogy az idei Morus Tamás nap az ötödik, tehát az Egyesület ez alkalommal jubilál.

Az ünnepség a korábbi évek szerkezetéhez nagyon hasonlított. Ez évben az egyesület világi személyt, *Eperjes Károly* Kossuth díjas színművészt hívta meg előadónak. Előző évben egyházi vendég volt a meghívott dr. *Bolberitz Pál* a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának dékánja személyében. Dr. Bolberitz Pál Eperjes Károllyal közösen „Thália és Theológia” címen könyvet írtak a hit, vallás és erkölcs témákban vallott nézeteikről.

Forgács Alajos, a Kelenföldi Szt. Gellért templom plébánosa laudációjában méltatta Eperjes Károly hittudományi, teológiai ismereteit. A színművésszel az Esztergomi Szemináriumban ismerkedett meg, a kispapokkal játszott labdarugó mérkőzések alkalmával. Eperjes Károly az elmúlt színházi évadban a Tivoli színházban nagyon nagy sikerrel játszotta *Morus Tamás* szerepét. A darab kapcsán beszélt Morus életéről, vértanúságáról.

Morus tudása, tehetsége révén lordkancellár lett amely Angliában a király után a legmagasabb méltóság. VIII. *Henrik* bizalmasa és hitvédő íróháza volt. Nem volt hajlandó felesküdni az új Örökösödési Rendre, amely Henrik első házasságát semmisnek és abból született gyermekeit törvénytelennek nyilvánította. Morus kitartott hite, vallási és erkölcsi nézetei mellett. Morus szabadon választotta a hírnév és jöklét helyett a halált, a vértanúságot.

Morus Tamás az államférfiak védőszentje, akinek magatartása ma is példamutató a közügyekkel foglalkozó embernek. Eperjes Károly személyes hite alapján hangsúlyozta a szív és agy harmóniáját, amelyet előadóstjein Magyarországon, Erdélyben, Kárpátalján hirdet. Végül *Szabó Lőrinc* Hazám keresztény Európa versét mondta el, amelynek utolsó versszaka így hangzik:

» *hazám, keresztény Európa,*
túlélve időd szörnyű végét,
elbírod-e még te az Istent,
a Szeretet és a Békét? «

Ezután a Weiner Leó Zeneművészeti Szakközépiskola *Kállay Gábor* tanár úr és növendékeiből álló Blockflöte együttes játszott reneszánsz kamaramuzsikát.

Végül a tordasi Pillikék néptáncsoport színvonalas előadását élvezhette a közönség.

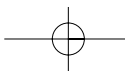
A műsort követően a jelenlévőket megvendégelte az Egyesület és az est baráti, közvetlen beszélgetéssel zárult."

ZARÁNDOKLATAINK, KIRÁNDULÁSOK

Magyarok Nagyasszonya, mentsd meg Nemzetünket!

Csatlakozva a Magyar Katolikus Püspöki Kar imaév felhívásához, egyesületünk a Szent Gellért Plébániával közösen 2006. május 6-án zárandoklatot szervezett Pálósszentkút- Ópusztaszer úticéllal. Ragyogó napsütésben reggel 7 órakor indult az autóbusz a plébánia elől. A zárandoklatra elkísért bennünket a plébániánkon gyakorlatát végző diakónus, *Barabás Bence* is. Alajos atya szokásához híven részletes programfüzetet készített számunkra, amely értékes emlék is valamennyiünknek. Budapestet elhagyva felhangzott a reggeli ima „Szívem első gondolatja Hozzád száll fel, Istenem...” Imádkoztunk az Órangyalhoz is, hogy kísérsen utunkon. A könyörgésben védelmet és áldást kértünk Istenünktől. Reggeli szünet után elimádkoztunk a Dicsőséges Szentolvasót. Minden tized előtt egy-egy szent éneket énekeltünk. Imaóránkat a Loretói Litániával fejeztük be. Annyira elmélyedtünk az imákban, észre sem vettük az idő múlását, s meglepődve tapasztaltuk, hogy máris elérkeztünk zárandokutunk első állomására Petőfiszállás – Szentkútra. Az autóbusról leszállva egy fiatal pálos atya fogadott szeretettel, és ismertette a kegyhely történetét.

Ez vázlatosan: A mai kegytemplom helyén mintegy 600 lelket befogadó Szent István korabeli templom állt. A legenda szerint 1791-ben történt, amikor az egyik pásztor nyája legeltetése közben ismeretlen forrásra bukkant, melyből egyre erősödő fény tört elő. Éjjel körül járt az idő, és a forrásból a Boldogságos Szűz Mária áldást osztó alakja bontakozott elő. A pásztor csodás látomásának hamarosan híre ment. Sűrű rajokban indultak meg a környék lakói a forrás felé böjtölve, énekelve, imádkozva. Megmosakodtak a forrás vízében, és vittek belőle otthoni betegeknek is. Egymás után több csodás gyógyulás híre kelt szárnyra. Egy béna koldus is meggyógyult, aki a fölöslegessé vált mankóját a földbe szúrta. A mankó ott kihajtott, és fává terebélyesedett. Amikor a fa kiszáradt, a hívek darabokra szedték, és a maradványok máig is sok kunsági család féltve őrzött ereklyéi. Az eredeti Szent István korabeli templom a tatárjárás, majd a török uralom alatt megsemmisült, sőt a falu is elnéptelenedett. 1775-ben a hívek adakozásából templom épült. Jelenleg a pálos atyák a kegyhely gondozói. A tervezetnek meg-

Szentkút – a szent kút

felelően 11 órakor elkezdődött az ünnepi mise. Alajos atya prédikációjában kiemelte, hogy Szűz Mária a mi régi Pátronánk, Magyarország Nagyasszonya a történelem folyamán oly sokszor megmentette nemzetünket a pusztulástól. Nemzetünk ismét nagy bajban van, csak az Isten irgalma menthet meg minket. Most is azért zarándokoltunk ide, hogy kérjük a Boldogságos Szűz Mária pártfogását. A szentmise alatt közösen elimádkoztuk XVI. Benedek pápa imáját a Szűzanyához, amely így kezdődik: „Szentséges Szűz Mária, Isten Anyja, Te ajándékoztad a világnak az igaz világgosságot, Jézust... A szentmise végén elénekeltük a „Boldogasszony Anyánk...” szent éneket. A szentmise könyörgései helyett a Magyar Katolikus Püspöki Kar által „Nemzetünk lelki megújulásáért” imát mondtuk el, a könyörgésekkel együtt. A templomból távozva, imádságos lélekkel keresztutat jártunk. A ragyogó napsütésben leültünk a kertben és ebédeltünk, majd autóbusszal szálltunk, és folytattuk zarándokutunkat a következő állomásra, az **Ó-pusztaszeri Nemzeti Emlékparkba**.

A településhez a magyarság történetének jelentős eseményei kötődnek. Anonymus krónikája szerint Árpád fejedelem és vezérei e helyen „ejtették meg szerét ez ország dolgának”. A XI-XII. században az Ond vezértől származó Bor-Kalán nemzetség itt építette fel Szer monostorát. A régészek Szer monostorán kívül az Árpád-kori falu számos lakóházát és templomát is főtárták. A Milleniumra épült Árpád emlékmű körül az 1970-es években Nemzeti Történelmi Emlékpark létesült. Együtt felkerestük az Árpád emlékművet, majd ezt követően betértünk „Az erdő és természet templomába”. Az Erdő és ember állandó kiállítás tíz, vörösfenyő deszkából készült, jurtaszerű – a honfoglaló magyarok világára emlékeztető – pavilonban található, amelyekkel szemközt egy kis kéttornyú ökumenikus kápolna áll. A kápolna meghitt csöndjében megpihentünk és közösen – hálaadásként – elimádkoztunk egy Miatyánkot. Meglátogattuk a

Romkertet, ahol a korábban feltárt, középkori harangöntő gödör alján csaknem hiánytalanul megtalálták egy középkori harang öntőformáját (2118 darabban!). A harang rekonstrukciójában részt vett egyesületünk tagja: *McQuirkné Glattfelder Lucia*. A restaurálás műveleteiről részletes leírást készített, amely egyesületünk honlapján (www.omszte.hu) elérhető. Püspöki főszentelése óta a Romkert új dísz a Szent Gellért harang. Ezt követően bementünk a Körcsarnokba, ahol megcsodáltuk a Feszty-Körképet, amely a magyarok bejövetelét ábrázolja. Lélekben gazdagodva, magyarságunkban megerősödve indultunk Budapestre. Az autóbusszon elimádkoztuk a Szentolvasót a Világosság titkaival, a tizedek előtt egy-egy szent éneket énekelve. Budapesthez közeledve Alajos atya megköszönte sofőrünknek a balesetmentes vezetést. Mi is megköszöntük Alajos atyának a zárandoklat előkészítésében és vezetésében végzett fáradtságos, de a mi lelki megújulásunkat, megerősödésünket szolgáló munkáját.

Egyesületünk – a Szent Gellért plébániával közösen – **szepember 16-án kirándulással egybekötött zárandoklatot szervezett. Úticél: Pécs – Máriagyüd – Villány.**

A jelentkezők nagy száma miatt emeletes busszal utaztunk. Az autóbussz reggel 6 órakor indult Órmezőről, majd a Szent Gellért plébánia elől fél hétkor. Az autóbusszon kiosztottuk az Alajos atya által készített programfüzetet. Amint kiértünk a városból, közösen elimádkoztuk a reggeli imát, majd a Szentolvasót a Világosság titkaival. Közben szenténekeket énekelünk. Fél 11-re érkeztünk első állomásunkra, Pécsre, ahol Alajos atya kérésére régi ismerőse, *Soós Péter* várt. Ő vezetett végig a városon, és részletes ismertetése nyomán bővültek ismereteink a város történetéről. Az útiprogram alapján először a Szent Péter és Pál Székesegyházat látogattuk meg, mely a Dóm tér és a város egyik legfontosabb történelmi emléke. A bazilika mai formáját 1891-ben nyerte el, egy nagyarányú és mindenre kiterjedő átépítés után. Amikor beléptünk a bazilikába, még a lélegzetünk is elállt a hatalmas tér és a gyönyörű szentély láttán. Nem csoda, hiszen a fő- és mellékhajók freskóit a német *Beckerath Mór* és *Andrea Károly*, a kápolnákét *Székely Bertalan* és *Lotz Károly* festette, a figurális faragványok *Zala György* és *Kiss György* munkái. Áhítatos lélekkel mentünk végig a bazilikán: megnéztük a kincstárat, lementünk az altemplomba, végül a Corpus Dei kápolnában elénekeltek az „Imádlak nagy Istenség.” szenténeket.

Az előzetes tájékoztatástól eltérően – nagy örömünkre – mégis bejutottunk az Ó-keresztény sírkamrákba. A Szent István tér alatt IV-VI. századi ókeresztény temető húzódik. A sírkamrák a Világörökségek listájára felvett műemlékegyüttes. A sírkamra a holtaknak nyughelyül, a későbbi korok hun, germán, avar lakosságának menedékkül szolgált a provincia római feladása utáni időkben. Nem győztünk gyönyörködni az itt látható, művészi kialakított sírkamrákban és festményekben. Utunkat folytatva elérkeztünk a Dzsámi – Belvárosi templomhoz. Az egykori, Szent Bertalan templom helyén épült fel a török dzsámi 1543-46 között, építetője *Gázi Kászim*, a később budai pasa volt. A dzsámi épségben maradt a város visszafoglalásakor. Ekkor a jezsuiták kapták meg, és templomnak használták. Többször átalakították: 1702-ben, 1766-ban, majd 1939-42 között. A dzsámi megtekintése után a Zsolnay Kúthoz mentünk, mely 1912-ben készült, de csak 1930-ban állították fel. A *Zsolnay Miklós* ajándékaént felállított kutat a város és a Zsolnay gyár címere díszíti. A káva négy oldalán felírás olvasható: „Zsolnay Vilmos emlékkútja legyen örök szemtanúja Pécs város virulásának, lakói boldogulásának.” A pécsi látogatásra szánt 3 óra nem volt elegendő ahhoz, hogy mindenhová eljussunk. Így a Zsolnay Kerámia Kiállítást már nem tudtuk megnézni. Felszálltunk a buszra és elindultunk következő állomáshelyünkre, Máriagyüdre.

Idegenvezetőnk elfogadta meghívásunkat, és velünk tartott. Útközben ismertette a sok-sok vizontagságot megért Máriagyüd történetét. A teljesség igénye nélkül a történet: a rómaiak után hunok, longobárdok, avarok, majd az antok – barlanglakó szlávok – lakják e vidéket. Ők ke-

reszténnyé válnak, s talán még ők helyeznek el a forrás mellé egy Mária-szobrot. 896 körül Etu kun fővezér fia, Edu foglalja el ezt a vidéket. 1000 körül Szent István a Pécsváradra telepített bencés atyákra bízta a területet. 1006-ban megtalálják a Mária-szobrot, kis, kőből épült kápolnácskát emelnek föléje. 1148-ban II. Géza király templomot épített, ebben helyezik el a kegy-szobrot. A tatárok dúlását (1242) megússza. 1526 után a templom először török mecset lesz, később a reformátusok kezére kerül. Elhanyagolódik, a kegy-szobor elvesz. 1687-ben felszabadul a vidék a török megszállás alól. Siklósrá ferences atyák, barátok települnek. Gyüdön egyre ismétlődő Mária jelenések tartják izgalomban az embereket. 1689-ben I. Lipót császár utasítására a templomot a katolikusok kezére és a barátok gondjaira bízzák. 1713-ban *Nesselrod Ferenc* pécsi megyéspüspök adományozza a jelenlegi kegy-szobrot. 1788-ban II. József császár bezáratja, 1805-ben pedig VII. Pius pápa elismeri a kegyhelyet.

Az ünnepi szentmisét Alajos atya a nagyon szép kegytemplomban tartotta. A szentbeszéd mélyen szívünkbe vésődött, mert Szűz Máriáról példátlanul szép prédikációt hallhattunk. A Szűzanya egész életét összefoglalta: Anyaszentegyházunk augusztus 15-én ünnepli Szűz Máriát, mint Nagyboldogasszonyt, szeptember 8-án a születésnapját – Kisboldogasszony, majd 12-én a névnapját, – Mária szent neve. Október 7-én mint Rózsafüzér királynőjét, október 8-án pedig Szűz Máriát, mint a Magyarok Nagyasszonyát, Magyarország Pátrónáját ünnepeljük. Szent István királyunk ezen a napon ajánlotta a Szent Szűz oltalmába koronáját és orszá-gunkat. Ezek mind örömteli ünnepek. Mi emberek is megünnepeljük születés- és névnapunkat, ilyenkor örülünk, és boldogok vagyunk. De kell egy nap, amikor Anyaszentegyházunk Máriát, mint Fájdalmas Szűzanyát állítja elénk. Erre emlékeztünk a zárandoklat előtti napon. Mária egész élete egy nagy I G E N, teljes ráhagyatkozás Istenre, az Isten iránti végtelen szeretet, alázat, tisztaság, a fájdalmak és megpróbáltatások sorozata. Előttünk áll egy fiatal leány (14 éves), akinek megjelenik az Úr Angyala. Köszönti őt és tudtára adja, hogy fogan, és fiút szül. – És Mária IGEN-t mond, bár igazán nem érti, és nem tudja, hogy mi vár rá. Aztán – bocsánat – mintegy megesett lány, szorong, aggódik, hogy József elfogadja-e őt? – És József, aki igaz ember volt, elfogadja. A népszámlálás miatt Názáretből Betlehembe kell mennie. A hosszú utat előrehaladott állapotban, számárháton zötykölődve teszi meg. Kibírja-e az utat, hol születik meg a Gyermeke? A Gyermeke egy szegényes istállóban születik meg. Heródes elől menekülni kell a Gyermekekkel. Egyiptomban, idegen országban kell letelepedniök. Amikor bemutatják a Gyermekeket a Jeruzsálemi Templomban, Simeon szavait nem felejtí el: a te lelkedet is tőr járja át. A jeruzsálemi zárandoklatról hazafele jövet észreveszi, hogy Jézus nincs közöttük. Három napig aggódva keresi Józseffel együtt. Amikor a zsinagógában rátalál, és mondja: „Gyermeke, miért tetted ezt velünk? Lásd, apád és én szomorúan kerestünk.” Jézus válasza: „De miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell fázadoznom?” Jézus nyilvános működésének idején látnia kell Máriának, hogy sokan nem fogadják el tanítását, életére törnek, még saját hazájában, Názáretben is kiűzték a zsinagógából a városon kívül levő hegyre, hogy letaszítsák. Később az a hír járja, hogy Jézus megháborodott, elment az esze. Anyja és rokonai eljönnek érte, hogy hazavigyék. Amikor Jézusnak szóltak, hogy anyja és rokonai érte jöttek, azt válaszolta: „Azok az anyám és rokonaim, akik hallgatják és tetté is váltják szavaimat.” Milyen fájdalmat jelentett a Szűzanyának Jézus elfogatása, megkorbácsolása, kigúnyolása, a Golgotára vezető út, s végül Szent Fia keresztre feszítése és halála. Mária ott áll a Kereszt alatt, vértanú, aki annyira egy Fiával, hogy lélekben ő is meghal, osztozik Jézussal a halálban, de részesül Feltámadásának örömeiben is. Jézus a Kereszt alatt álló Anyjához így szól: „Asszony, nézd a Fiad!” Aztán a tanítványhoz fordult: „Nézd, az anyád!” Micsoda csere: az Isten Fia helyet ember fiát kapni! Így áll előttünk Mária, mint a Fájdalmas Szűzanya, aki Isten akaratára IGEN-t mondott, s ez – mintegy átvált – egész életén a FOGANTATÁSTÓL a KERESZTFÁIG. Nekünk is ki kell mondani Isten akaratára az IGEN-t. Nekünk is így kell követ-

nünk Máriát: a megpróbáltatások, szenvedések idején is rá kell hagyatkoznunk Jézusra, s tudjuk, hogy szeretete átsegít minket minden vészen.

A szentmise után ebédszünet következett. Elindultunk útiprogramunk utolsó állomására Vilányba. Itt egy óras szabad program volt. Kisebb csoportokra verődve töltöttük az időt. Többen megnéztük a Bormúzeumot, majd szinte kivétel nélkül mindenki meglátogatta a borpincéket, hogy megkóstolja a híres villányi borokat. Kb. fél 6-kor autóbuszra szálltunk és elindultunk Budapestre. Pécssett elbúcsúztunk idegenvezetőnktől. Megköszöntük az alapos és részletes ismertetést. Az úton először hálát adtunk Istennek és a Szűzanyának ezért a szép napért. Rózsafüzért imádkoztunk, közben szent énekeket énekeltünk. Később népdalokat énekelve haladtunk hazafelé. Megköszöntük az autóbusz vezetőjének a balesetmentes vezetést. Megköszöntük Alajos atyának is a kirándulás és a zarándokút gondos előkészítését és vezetését.

Lukácsa Gézáni

ŐRMEZŐ NAP

2006. szeptember 9-én rendezte meg az Őrmezői Községi Ház a lakótelep ünnepét, amely egy egész napos vidám nyárbúcsúztató – őszköszöntő esemény volt. Az időjárás is alkalmazkodott az ünnepi hangulathoz, s a Községi Ház új, rátermett vezetője, *Preisinger Éva* és csapata két színpaddal, számtalan sátorral, s minden helyszínen folyamatos műsorral, történésekkel teremtett igazi népnünpélyt. Aki ott volt, jól szórakozott, s számtalan élményben lehetett része. Egyesületünk is helyet kapott a rendezvényen, saját sátrunkban süteménnyel, kiadványainkkal, kicsiknek és nagyoknak szóló vetélkedővel, tombolával és jó szóval vártuk vendégeinket.

Az egyesület sátra az Őrmező Napon

Kétféle totókn is volt, az egyikén Őrmezővel, a másikon Morus Szent Tamással és az egyesülettel kapcsolatos kérdéseket tettünk fel. A vetélkedő díjait tagjaink ajánlották fel, senki nem ment haza üres kézzel.

Sok vendég kereste meg sátrunkat, voltak, akik le is ültek egy kis beszélgetésre, akadtak olyanok is, akik beírtak az emlékkönyvünkbe. A tombolát mind sikerült eladni, azaz 100 szelvény talált gazdára, s a húzásnál 40 kisebb-nagyobb meglepetést vihettek haza vendégeink. Köszönjük Lukácsa Zsuzsának a fáradhatatlan árusítást, és a szelvények megvásárlóinak a bőkezűséget, így 10 000 forint bevétellel pótolhattuk ki a karácsonyi szeretetsomagok keretét.

KOPJAJA ÜNNEPSÉG ŐRMEZŐN

2006. október 3-án délelőtt 10 órakor egyesületünk és az Őrmezői Közakarat Egyesület a Menevcske utcai iskola kertjében álló kopjafa felújítását követő (újra)avató ünnepséget tartott az általános iskola tanulóinak és a Napsugár Óvoda óvodásainak közreműködésével. A 2001-ben állított emlékmű az elmúlt öt évben megkopott, az időjárás viszontagságai kikezdték a felületét, ezért lecsiszoltattuk, felületét szakszerű kencés kezelésben részesítettük, feliratát megerősítettük, környezetét újra parkosítottuk. A rendezvényen Őrmező polgárai és a már említett szervezetek vezetői mellett a történelmi egyházak képviselői is részt vettek. Az iskola tanulói *Szent Gellért* püspök életéből vett történetet játszottak el, a szervezetek képviselői pedig ünnepi beszédet mondtak (amelyeket hangfelvétel alapján, szerkesztetlen formában adunk most közre).

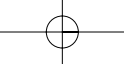
Az egyesület elnökének beszéde:

Hölgyeim és Uraim! Kedves Vendégek! Szeretettel köszöntöm mindazokat, akik nem csak a lakcímkártyájuk szerint Őrmezői polgárok, hanem a szívükbe is Őrmező van írva. Nem kell ehhez Őrmezőn lakni, mindenkit szeretettel köszöntök, azokat is, akik Őrmezőn kívülről érkeztek az ünnepségre.

Amikor az ünnepséget szerveztük és hívtuk a vendégeket, többen megkérdezték, hogy miért kell nekünk minden évben összejönnünk itt a kopjafa körül, és miért kell minden évben ünnepséget tartani.

Nos, hát a kérdésekre nagyon sokféle választ lehet adni, én tréfásan azt szoktam mondani, hogy minden miértnek megvan a maga csakja. De ha egy picit komolyabban szeretnénk erre válaszolni, akkor a normális, a természetes világban gyökerező válaszokat adjuk meg: miért tartottunk tavaly ünnepséget, és miért tartunk az idén ünnepséget? Tavaly azért tartottunk, mert a kopjafa emelésének, állításának gondolata a millenniumhoz kötődött, és az 2000-ben volt. Akkor kezdtük el ezt az emlékművet tervezni, az alapokat hozzá megteremteni, ezért 2000-hez képest a tavalyi év volt az 5 éves évforduló. Aztán az élet úgy hozta, hogy csak a 2001. évben sikerült felállítani. Az elmúlt években meg is kopott, fel is kellett újítani. Sikeres pályázat útján tudtunk rá annyi pénzt szerezni, hogy a konzerválást, a felületi kezelést el tudtuk végezni, a virágágyást fel tudtuk frissíteni, s most aztán ismét van egy öt éves évfordulónk, hogy az állítás kapcsán összejöjjünk, és megemlékezzünk minderről.

De hát a kérdéseket nem csak ezen a természetes, köznapi szinten lehet megválaszolni. Ha elgondolkodunk, mélyebb tartalmakat keresünk, akkor mindig eljutunk a mélyebb összefüggésekhez: hogy miért is kell nekünk összejönni? Miért kellene az ünnepek? Hát az ünnepek pontosan azért kellene, hogy minden kérdésnek az emelkedettebb tartalmát is meg tudjuk találni.

Aztán egy másik kérdés, hogy miért kell Szent Gellértnek kopjafa Őrmezőn. Az egyszerű válasz erre, hogy aki erre jár és rátekint, az elgondolkozzon, és picit emlékezzen.

Természetesen csak arra tudunk emlékezni, amiről ismereteink vannak. Szent Gellért életét megismerni manapság már nem olyan nehéz, az internet korszakában nekem 12 másodperc elég volt ahhoz, hogy három kattintással találjak egy olyan életrajzot, amiben Szent Gellért élete ahhoz alaposan le van írva. Ezt más is megteheti a saját számítógépe előtt, és alapos ismereteket szerezhet ennek a vértanú szentnek az életéről.

Egy pár gondolatot mégis csak kiemelnék ebből a tartalmas életműből, nem hagynék mindent az internetre. Az életrajzok leírják, hogy Szent Gellért püspök, akkor még ifjú Gellértként céljaul tűzte ki, hogy édesapja nyomdokán eljusson a Szentföldre, hisz édesapja ott halt meg.

Éppen amikor oda tartott, olyan vihar kerekedett, hogy a hajójával más kikötőben kellett kikötnie, és a véletlen úgy hozta, hogy ott találkozott Pannonhalma akkori apátjával, aki rábeszélte arra, hogy látogasson el *Szent István* király udvarába.

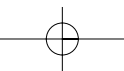
Azt mondtam az előbb, hogy a véletlen úgy hozta, de nem így gondolom. Úgy gondolom, hogy nincsenek véletlenek, és fölöttünk a Teremtő gondoskodik arról, hogy amikor úgy érezzük, hogy a dolgok nagyon nem stimmelnek, és nagyon nem értjük, hogy mi miért történik, később helyreálljon a lelki békénk és megtaláljuk mindennek a helyét, és minden értelmet nyerjen az életünkben. Így volt ez Szent Gellérttel is, hogy miért is kellett akkor neki viharba kerülni, miért kellett a magyar földre jönnie. Vágyott a Szentföldre de végül is neki a magyar föld lett a Szentföld, és itt találta meg a feladatát és küldetését.

Az előbbi kérdésemet, hogy miért kell Gellértnek kopjafát emelni Őrmezőn, ha más hangsúllyal teszem föl, akkor úgy hangzik, hogy Miért kell Gellértnek *kopjafát* emelni Őrmezőn? Az első, az egyszerű válasz erre az, hogy ez egy kicsit kirí a környezetből, itt ahol betonházak vesznek minket körül, ahol viszonylag szürke, egysíkú a lakótelep arculata, akkor bizony nagyon jó, ha ettől eltérő, kicsit színesebb, kicsit másfajta jelképrendszert közvetítő emlékművet találunk. Ha itt egy betontömb állna, a kutya rá nem nézne, senkit nem érdekelne, hogy mi ez. De igen, ez egy kopjafa, vajon mi is ez, nézzük meg, olvassuk el, mi is van ráírva, kinek állítunk itt emléket. Nagyon fontos, hogy itt egy saját szimbolikával bíró, különleges emlékmű van Őrmezőn.

De hát mi is az a kopjafa? S akkor most jön az, hogy elkezdjük keresni a mélyebb összefüggéseket, miért is kopjafa. A kopjafa egy pogány temetkezési jelkép. A kereszténység térhódítása előtt eleink is kopjafát állítottak a sírjuk mellé, s ez bizony a pogányságnak a velünk élő szimbóluma, ha tagadjuk, ha nem. Manapság is sok temetőben találunk ilyet, s már nem az eredeti jelentéstartalmat hordozza, nem a pogányságot jelképezi, hanem beleolvadt a mai napi történelmünkbe, életünkbe, jól megfér a keresztény értékrenddel.

Ez az, amit én úgy gondolok, hogy a mi életünkben a kérdés megválaszolásának a rejtettebb tartalma: tudjuk, hogy Gellért püspök küldetésül azt is vállalta, hogy a trónért folytatott acsarkodásban, *Orseolo Péter* és a királyfiak acsarkodásában közvetítő szerepet játsszon, s ennek a közvetítő munkának a teljesítése során érte a halál, a pogányok kegyetlen módon kivégezték, végül is vértanúsága ehhez a küldetéshez kötődik. Ha belegondolunk: egy keresztény szentnek egy pogány jelképet állítunk, holott megszoktuk, hogy Szent Gellértet a kereszttel ábrázoljuk mindenütt. Ekkor úgy érzem, megtörténik a kiengesztelés, a történelmi kép kitisztul és helyreáll, a bennünk élő pogányok bocsánatot kérnek a bennünk élő keresztényektől.

Végül egy utolsó kérdés: Miért az iskola kertjében kell állnia ennek a kopjafának? Szent Gellért püspök életében számos olyan vonatkozást találunk, amelyek az iskola, tanárok és a fiatalok számára is üzeneteket hordozhatnak. Tudjuk, van itt egy zeneiskola is, a gyerekek nagyon szép kis műsorral megmutatták nekünk, hogy Szent Gellért püspöknek a magyar népzene egyik

eleme is mennyire fontos szerepet játszott az életében, a magyarok imádságának nevezte ezt a népdalt. Nem nehéz párhuzamot találni az iskola és a püspök élete között. Az iskola, a nevelés, a pedagógusok munkája szép támaszra találhat abból, hogy Imre herceg nevelője volt, és ily módon is a mi történelmünk teljesebbé válását szolgálta.

Nos hát, kedves barátaim, úgy érzem, hogy találtunk, és még számos olyan pontot találhatunk Szent Gellért életében, amelyen nekünk itt Őrmezőn is érdemes gondolkoznunk. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Kovács Ferenc, a Kelenföldi Szent Gellért Plébánia diakónusának beszéde:

Kedves Megjelentek! Kedves Gyerekek! Rita néni sok mindent elmondott az életrajzból, ezeket tehát nem ismétlem meg.

Egyetlen momentum: Szent Gellért élete úgy kezdődött, hogy kicsi gyermek korában azért adták be a bencés atyákhoz, mert lemondott a család róla, olyan beteges gyermek volt. Az atyákról meg tudták, hogy ha lehet, akkor imádkoznak érte...

A szentföldre akkor nem imádkozni mentek csak, hanem Krisztus sírjának visszafoglalásáért háborúk folytak, oda bizony meghalni mentek. Ő bizony tudatosan felajánlotta az életét, de azt a hidat már ismerjük...

Szeretnék egy kicsit más nyomvonalra kapaszkodni, mint ahogy azt az életrajzírók említik. Egy gondolattal érintve volt, hogy az Istennek a terve az ember életében valahogy mindig jelen van, az ő életében is: felajánlotta az életét Istennek teljesen-elégő áldozatul. Halni indult a Szentföldre – megérkezett hozzánk. De hogy az Isten nem felejtette el, hogy ő mit ígért, arra itt a példa, itt van az az emlékezés, amiért itt vagyunk.

Engem ide sok szál köt, első az, hogy itt laktam néhány utcával odébb az Igmándi úton. Diakónus vagyok, gyermekem járt ide ebbe az iskolába. Előtte Diósdon laktunk 10 évig, abban a faluban, ahol az utolsó éjszakát töltötte Szent Gellért püspök, abban a faluban, ahol álmában megjelent neki, hogy itt másnap meg fog halni. Pontosan megkapta azt a névsort, hogy a kíséretből ki az, aki nem, és ki az aki vértanú halált fog halni. Este imádkoztak, aztán aludni tértek, és másnap reggel elindultak, tudatosan vállalva az utat.

A másik emlékhely és e között az a párhuzam – a Gellérthegy oldalában, ahol felmutat égbe Szent Gellért keresztje, hogy Gellért püspök a dunai átkelő révhez indult, hogy találkozzon majd András herceggel. A monda szerint, ott, ahol az emlékmű áll, szemben az Erzsébet híddal, arról a tájról valahonnan lelőtték őt a hegyről, és összetörte magát. A mai Belvárosi templom – amit úgy kikerül a híd, – annak a tövében van egy romkert, az az a templom, ahol felravatalozták. Mit jelent ez számunkra, miért aktuális ez, egyáltalán miért jutott eszébe az Őrmezőieknek, hogy ezt a kopjafát állítsák, megemlékezzenek Szent Gellértről? Azért, mert amiért ő az életét adta, az nem más, mint a mi keresztény hitünk. Erre ma is nagy szükség van. Döbbenetes kimondani azokat a szavakat, hogy a világnak Krisztus kell. Mert a hitét és reményét veszett ember a veszébe rohan. De ha Krisztus kell, akkor kellesz te is neki, aki meg vagy keresztelve, mert te Krisztushoz tartozol, és tulajdonképpen itt van az, ahol Szent Gellérthez kapcsolódunk, ami összeköt vele, mert a hitünk, az Istenünk, ami összekapcsol.

Egy a kérdés: Mered-e, tudod-e, akarod-e vállalni, tudatosan úgy, ahogy ő vállalta? Mered-e, tudod-e, akarod-e az életedet az Isten kezébe ajánlani, hogy ő vezessen, ő irányítson, ő szenteljen meg, és ő emeljen fel téged az Istengyermekségre?

Ez az életnek a másik oldala. Kérlek benneteket, hogy ha ebből egy kicsit is megjegyeztek, akkor ennek a hagyománynak ti lesztek az őrzői, és ti lesztek azok, akik ebből építők, akik ebből Isten gyermekeként megszentelve viszitek tovább az Isten igéjét a világnak, mert a világnak Krisztus kell, de kellesz te is, hisz te Krisztushoz tartozol.

Sóskuti Zoltán református lelkész beszéde:

Szeretettel köszöntök én is Mindenkit! Azzal a hittel és reménnyel, hogy emlékezni jó, szeretünk emlékezni, emlékszem én is a gyermekkoromra, és annak több jó dolgára, emlékszem kedves tanárookra, emlékszem sok kedves élményre, sok szép nyaralásra. Minél idősebbek vagyunk annál több mindenre emlékezünk, mert emlékezni jó, mert az emlékezésben erő van. Ugyan így van ez a nemzetünk történetében is, szívesen emlékszünk arra, ami nemzetünk életében történt, mert erőt ad nekünk, mert tanulsággal szolgál, mert jókedvet ad, hogy voltak előttünk olyanok, akikre jó visszaemlékezni, így vagyunk Gellért püspökkel is, jó visszaemlékezni rá.

Nem tudom, ki hogy van vele, de én úgy vagyok vele, hogy ha emlékezem az életem egy-egy pontjára, vagy a nemzetünk életére, akkor ebben mindig fölfedezem az Istennek a kezét, ha picit, ha nagyon, de ott volt benne, és jó övele emlékezni. Ezért engedjék meg a kedves ünneplők, hogy egy rövid idézetet mondjak az Ószövetségből, Mózes ötödik könyvéből. Így szól Isten igéje, így biztat bennünket:

„És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbálgjon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajjon megtartod-é az ő parancsolatait vagy nem? Ha azért eszel majd és megelégszel: dicséredj az Urat, a te Istenedet azért a jó földért, a melyet néked adott.”

Úgy gondolom, hogy az emlékezésünkben két dologra hívja fel ez a figyelmünket, az egyik az, hogy emlékezzünk arra, hogy minden próbatétel, ami a nemzetünk életében volt, és a személyes életünkben, Őrmező életében, az arra jó, hogy megmutassa, mi van ott legbelül a szívünkben, mert a nehézségben, a próbatételben mindig kiderül, hogy mi lakik bennünk.

A másik tanulsága ennek az igének pedig az, hogy nagyon könnyen hajlandóak vagyunk arra, hogy ha majd eszünk, megelégszünk, és jó dolgunk van, akkor nem vagyunk hálásak, és nem emlékezünk vissza. Most amikor fogyasztói társadalomban és jólétben élünk, azért jó visszaemlékezni arra, hogy voltak nehézségek a nemzetünk életében, és vannak is, és lesznek is, és ezekben jó fölfedezni, hogy adjunk hálát annak, akitől a nehézségeket és az ezekből való szabadulást is kapjuk. Így emlékezünk, és az én emlékezésem személyesen azt jelenti, hogy hálát adok mindazért, ami a nemzetem életében, itt Őrmezőn, s ami a személyes életemben történt, mert tudom, ahogy már hallottuk az egyik megemlékezésben, van valaki efölött, aki kézben tartja ezt az egész dolgot, akinek a kezében vannak a dolgaink. Így gondolom én is, hogy nincsenek véletlenek, hanem valóban, Istennek terve van velünk, és ez egy szép terve volt, amire jó visszaemlékezni, ami erőt adhat nekünk.

Így kívánok mindenki számára Istennel való megemlékezést. Ámen.

NEMZETKÖZI KAPCSOLATOK

A Csíkszeredai Márton Áron Katolikus Nőszövetség látogatása

Október 21-től 24-ig vendégül láttuk a csíkszeredai Márton Áron Katolikus Nőszövetség vezetőit és tagjait, valamint a Szent Kereszt plébánia káplánját, *Dávid Zoltán* atyát, akik a 2005. évi kapcsolatépítő látogatásunkat viszonyozták Budapesten. (Annak a látogatásnak a történetét az előző évi beszámolóunk tartalmazza).

Vendégeink szombaton kora hajnalban érkeztek a plébániára, ahol „fogadóbizottságunk” szeretettel üdvözölte őket, s rövid programmegbeszélés után elvitte őket a szállásokra, azaz az egyesület tagjaihoz. A rövid pihenő és a szállások elfoglalása után közös programunkat szentmisével kezdtük a Szent Gellért plébánián.

Ezután a Szent István Bazilikával ismerkedtünk meg. Érdekes és részletes ismertetést hallottunk építésének történetéről, gyönyörködtünk a Kincstárban kiállított szepmívű kelyhekben, gyö-

nyörően hímezett miseruhákban. Áhítattal tisztelegtünk a Szent Jobb előtt. Végül a Bazilika kupolájában a lifttel megközelíthető Körkilátóból szemléltük fővárosunk élénk táruló látványát. Rövid sétával közelítettünk következő állomásunkhoz, a Parlamenthez. A Kossuth téren tünnetők között próbáltunk eljutni megbeszélte találkozóhelyünkhöz, amely a kordonok miatt már megközelíthetetlen volt. (Vendégeinket az itt látottak félelemmel töltötték el.) Parlamenti vendéglátóink: *Igaz Tibor* parlamenti referens és *Révész Máriusz* képviselő urak azonban élénk jöttek, így már nem volt akadálya annak, hogy Országházunkkal is megismerkedhessünk. Idegenvezetőnk itt is igen érdekesen és részletesen tájékoztatott bennünket építésének történetéről, különböző helyiségeinek, termeinek funkciójáról, nevezetességeiről. A legnagyobb élményt a koronázási ékszeres és az éppen akkor történő őrségváltás nyújtotta. Lassan hazafelé vettük az irányt, jelesül vissza a plébániára. Itt Forgács Aajos plébános úr bemutatta a templomot, altemplomot és az urnatemetőt. Utóbbi monumentalitásán vendégeink nem győztek csodálkozni.

Vacsora előtt a Tordasi Pillikék fergeteges csángó táncaiban gyönyörködtünk.

Az ünnepi hangulatban zajló vacsora közben vendégeink átadták az ajándékkal magukkal hozott könyveket, a csíkszeredai plébános atya, *Darvas Kozma József* által írt „A Szentlélek szentsége” című könyvet – a szerző dedikációjával.

Az ínycsiklandozó csirkepaprikás és a finom sütemények után élményekben gazdagon és jóleső fáradtsággal tértünk nyugovóra.

Másnap vasárnap lévén, együtt részt vettünk az őrmezői reggeli szentmisén, amelyet Aajos atya és a fiatal vendég, még újmisének számító Zoltán atya közösen mutattak be.

Folytatódott a várossal és nevezetességeivel való ismerkedés: az 1956-os forradalom kiinduló útvonalán, a budai rakparton kiállított óriásplakátok megtekintésével kezdtük sétánkat. Következett a budai várban Sándor palota és az őrségváltás, majd a Mátyás templom, séta a Halászbástya, és a gyönyörű panoráma megcsodálása. A Városligetben a Millenniumi emlékművet, a nemrég felújított hét vezér szobrát, a Vajdahunyad várat néztük meg, majd egy kis testi és lelki felfrissülésre a Jáki-kápolnába tértünk be.

Késő délután lévén eléggé elfáradva a csónakázó tó partján levő cukrászdába elfogyasztottunk egy kis édességet, italt és egy jót beszélgettük. Sétánkat az 1956-os eseményekre emlékezve kezdtük és fejeztük be, felkeresvén a Regnum Marianum emlékhelyét, s imádkoztunk az 1956-os forradalomban elhunyt áldozatokért és mindazokért, akiket akkor és azután bármely sérelem ért.

Október 23. Különös jelentőséget adott a napnak, hogy az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulóját csíkszeredai vendégeinkkel közösen ünnepelhettük. Reggel a Szent Gelért Plébánia-templomban részt vettünk Zoltán atya szentmiséjén. Isten áldásával indultunk a Rákoskeresztúri Köztemető 301-es parcellájához, hogy lerójuk kegyeletünket a hazánkért életüket feláldozó hősök előtt. Plébánosunk, Aajos atya is velünk jött. A kopjafák között kerestünk egy csendes helyet. Körbeálltunk, meggyújtottuk mécseseinket. A halottak napi megemlékezés – lucernárium – szertartásában lévő imákat, énekeket, könyörgéseket mondtuk el a hazánkért életüket feláldozó hősök lelki üdvéért, akik között nagyon sok fiatal is van. Az ima és a szent énekek hallatára mások is csatlakoztak hozzánk. A szertartás végén közösen elénekeltek a magyar és a székely himnuszt. Vendégeink a Csíksomlyói Szűzanya Himnuszt is elénekeltek. Égő mécseseinket egy-egy kopjafa mellé tettük és felkerestük Nagy Imre, tragikus sorsú miniszterelnökünk sírját. Közösen imádkoztunk a Miatyánkot és az Üdvözlégy Máriát. Ezután az 1956-os erdélyi magyarok kopjafájához és emlékhelyéhez mentünk. Elhelyeztük égő mécseseinket, és közösen elénekeltek a magyar és az erdélyi himnuszt. Itt is sokan megálltak és velünk együtt énekeltek. Zoltán atya a végén meghatódva mondta: „Nem is gondoltam, hogy Magyarországon ilyen szépen tudják énekelni a székely himnuszt.”

Vendégeinkkel a 301-es parcellánál

A 301-es parcella látogatása után a Terror Házához indultunk, hogy vendégeink megismerjék, mi pedig emlékezzünk azokra a megpróbáltatásokra, szenvedésekre, amelyeket magyar hazánk és népünk átélt a nyilas terror, majd a kommunista diktatúra idején.

Itt egy nagyon jól felkészült fiatal tárlatvezetőt kaptunk, aki részletes tájékoztatást nyújtott a nyilas terror, majd a kommunista diktatúra áldozatairól, illetve az itt szenvedő rabok kínzásáról. Megdöbbentő, megrázó tények! Olyanok, amilyeneknek soha nem lett volna szabad megtörténnie sem hazánkban, sem máshol a világon. Láttuk az egyházi személyek, közöttük Mindszenty bíboros hercegprímás úr fogságban használt eszközeit is. Innét mentünk el a Blaha Lujza téren keresztül – szerencsénkre – az Astoriához, ahol az Október 23-i forradalom évfordulójának megemlékezésén vettünk részt. Erdélyi barátaink azt mondták, hogy a végén énekelte Himnuszokat még nem hallották ilyen nagy tömeg által erőteljesen hangzani. Az egész megemlékezés nagyon meghatotta őket, hiszen egy rendkívüli nagy tömeg, fegyelmezetten állta végig az eseményt. A Múzeum körút felé békésen tudtuk elhagyni a helyszínt.

Vendégeink nem értették, hogy az a rettenetes brutalitás, amit a TV-ben láttak később, ennek a nyugodt megemlékezésnek hogy került a végére.

A gyors hazaérkezésünk eredménye volt, hogy az Őrmezői Pikoló étteremben pontosak lehettünk a vacsorán, amely kicsit már a búcsúzkodás hangulatában telt el.

A kellemesen eltöltött napoknak azonban egyszer vége szakad, kedden már vendégeink az utolsó napra hagyott vásárlással, készülődéssel és búcsúzkodással töltötték a napot. Mi, a vendéglátók híres magyar írók könyveit és zenei CD-eket ajándékoztunk nekik, ők pedig megható bejegyzéseket tettek a vendégkönyvünkbe, s tolmácsolták a csapat 2007-re szóló csíkszeredai meghívóját is. Viszontlátásra Csíkszeredában 2007-ben!

„Lapzárta előtt” érkezett meg a vendégek beszámolója is, amelyet nagy szeretettel adunk itt közre:

»Hitben, szeretetben, jóra való törekvésben együtt

Megadott felfedeznünk, hogy az Isten felé vezető úton szükségünk van testvéri egymásra találásra, olyanra, melynek igazi kovásza a hit. A Szűzanyába vetett hit hozott össze bennünket a budapesti örmezői Morus Szent Tamás Egyesület tagjaival. Mária igénye indított arra mindnyájunkat, hogy plébániai kisközösségekbe szerveződve jobban megismerjük egymást, megerősödünk a szeretetben és a felebaráti szolgálatban. A Márton Áronról elnevezett csikszere-dai nőszövetséget 2006-ban meghívta az Örmezei Morus Szent Tamás Egyesület. Lázás készülődés után a várva várt október 20-án, péntek délután elindult velünk a mikrobusz. Hazaiak 8-an keltünk útra, velünk tartott Dávid Zoltán tisztelendő Úr is. (Még egy társunk a vonattal jött.) Délután 5 óra volt. Vidám, könnyű szívvel repültünk át a Hargitán. Napsütéses táj kísért. (Szép, egyszerűsággal és gyásszal teli október végi napok elé néztünk.) Közös ének, ima alakítgatta a benti társas légkört – más utasokkal. Majd szundikáltunk és bámultunk az égbe. Nemsokára ott is találtuk magunkat a budai Szent Gellért plébánián, a XI. kerületben. Szombat hajnal volt. Nőszövetségi testvérkapcsolatunk tagjai, a fáradhatatlan Morus Tamásosok a vizsontlátás örömeivel fogadtak, és egykettőre elröpítettek a „szálláshelyre”, kedves vendéglátóinkhoz, azaz saját magukhoz pihenni. (merthogy kettesével kiosztottak bennünket egymás között) De hát aludni azt ilyenkor ki tud? Lemostuk magunkról „az út porát”, közben reggeli, baráti beszélgetés is „terítékre került”. S nemsokára belevetettük magunkat a számunkra gazdagon megtervezett programba.

A Bazilika! Ezúttal a kupolára is feljutottunk, lifttel és gyalog. Szédülésről szó sem volt. Ha mégis igen, az a gyönyörű panoráma miatt; a Duna-mente csodálatos képet mutatott a budai és pesti oldalakkal, a Parlament fenségeseen kiemelkedő sziluettjével. Földközélpelben más panoráma fogadott, nem kevésbé ünnepléses, de megmozgató: utcahangulat, ezúttal nem tévében, hanem élőben. Mentünk a Parlament felé, bent is megtekintettük, csodálatos volt. A képernyőről már ismert helyszínek! Az élő hangulat! Az ülésterem! Annyi régen élt nagy ember szelleme. A mindennapi életet alakító szellemi „kovácsműhely”.

Kint a Hősök Terén is szívtuk magunkba a hangulatot... 56-ra emlékező, frissen készült műalkotás... A Regnum Marianum templom helye: pázsit, árvácskák, emlékezés... A téren „meg-elevenedtek” a mártírhálált halt forradalmárok képei, nevei, szellemei... megindultság, kitörni készülő és visszafogott érzelmek.

Este 6-kor a Szent Gellért főplébánián közös agapén vettünk részt. Forgács Alajos atya fogadott nagy szeretettel. Felléptek vendéglátóink gyerekei-unokái, valóságos kis néptánc művészek.

Másnap, 22-én vasárnapra virradtunk. Szentmisén vettünk részt az örmezőiek Közösségi Házában. Dávid Zoltán mutatta be vendéglátóink papjaival együtt, ottani hívek jelenlétében. Felérősödött a testvéri szolidaritás érzése. Reggeli után vasárnapi séta várt ránk Budán és Pesten, Mátyás templom, Halászbástya, őrségváltás a Sándor palota előtt... Ismét a panoráma a budai utcákon, arany őszbe foglaltan... „A Duna csak folyt” Pesti sétára csalogatott az arany október és az emlékezés. Hősök tere, Batthyányi örökmécses... Október 23-a előestéjének hangulata mindenütt.

Fáradhatatlan vendéglátóink kézzől-kézre adtak bennünket a feledhetetlen napokban: vezettek, kísérték, agapéra invitáltak. Ezúttal is budai vacsora várt ránk egy hangulatos kisvendéglőben. Október 23. hétfő. Rákoskeresztúri (újabb nevén fiúmei úti) köztemető. Ott kerestük fel a 301-es parcellát. Forgács Alajos atya is velünk tartott, és szép lucernáriumot (gyász-szertartást) végzett. Leróttuk kegyeletünket a magyarországi és erdélyi kivégzettek sírhelyénél. Minden gondolatunk és érzésünk egyetlen szentírási helynél sűrűsödött: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért”

A Terror Háza múzeumában annyira el kellett hinni, hogy a rémségek életre kelhetnek, hogy a végén minden eltávolodott a valószerűtlenség, az irrealitás irányába. A megrendítő látvány-sorok mondtak nekünk „új mesét,/ fasiszta kommunizmusét”. Kint pedig, végig az Andrássy úton, amennyire ez lehetséges, életre keltett valóságként láthattuk 56-ot (Két csikzsögödi el-szarmazott idős hölgyre is bukkantunk az embersűrűben egy padon).

Délután az Astoriánál. A fegyelmezett embersokaságba belehasított Illyés Gyula „egy mondata” a zarnokságról újra végigpásztázva a történelmet, a teret, a voltat, a vant, az egyéni életeket és a zsigereket, behatolva minden zugba és figyelmeztetve. Mi pedig, egymás kezét fogva, igyekeztünk vissza Budára a közös agapéra a Szabadság-hídon át. Vacsora a kisvendéglőben, élőképek a tévében, majd „nyugovóra” tértünk.

24-én a közeli általános iskola udvarán állított kopjafánál emlékeztünk Szent Gelléltre. Útja egy-
kor itt vezetett át vértanúságának színhelyére. Szentmise után kinek-kinek teljesülhetett a vágya: bevásárlóközpontok, rokonlátogatás, Magyar szentek temploma. Azután kedves „rezi-denciánkon” a Szent Gellért plébánián ebéd, ima. Búcsúzás. Cserébe adott emlékek, címek, fotók. S csomóztuk szorosra a bennünket összekötő szálakat.

Szeretet, hála van szívünkben, jó volt együtt imádkozni, ünnepelni, emlékezni.«

A Márton Áron Katolikus Nőszövetség nevében

Pál Éva és Szabó Gabriella

A KARITÁSZ ÉS A PLÉBÁNIA HÍREI

Február 25-én farsangi bál volt a plébánián. A bál előkészítésében – sütemények sütésével, – valamint a bálon is részt vettünk.

Bence atya újmiséje Őrmezőn

Június 17-én: Esztergomban papszentelésen vettünk részt. A Szent Gellért plébánián gyakorlaton lévő diakónust, Barabás Bencét –több társával együtt – szentelték pappá. Ő nagyon sokszor – mindig örömmel és szeretettel jött Őrmezőre Alajos atyával szentmisére. Mi is szeretettel fogadtuk és szívünkbe zártuk.

Június 18-án, Úrnapján szentmise közösségünk is készített egy oltárt a plébánia udvarán a körmenet alkalmával.

Június 25-én Alajos atyát köszöntöttük pappá szentelésének 26. évfordulóján és névnapján.

Július 2-án Barabás Bence atya újmiséjét tartott a plébánián, július 23-án pedig az Őrmezői Közösségi Házban. A szentmise után agapé keretében ünnepeltük, hogy Isten kegyelméből beléphetett szolgálói közé, hogy hirdesse az evangéliumot, s a rábízott nyájnak jó pásztora legyen.

Július 9-én *Ferenc atyát* köszöntöttük születésnapja alkalmából, akinek nem sikerült időben „elcsípni” a papszentelési évfordulóját, így aztán kerestünk egy ünnepelhető évfordulót, hogy megköszönhessük neki is az Őrmezőn celebrált vasárnapi szentmiséket, s szeretetünkről biztosítsuk.

Július 31-én *Péter atya* tartott hálaadó szentmisét a plébánián, mivel *dr. Erdő Péter* bíboros úr augusztus 1. napjával felmentette templomunkban betöltött kápláni beosztása alól, s a Budapest-Kispest Nagyboldogasszony főplébánia káplánjává nevezte ki. Az együtt töltött 5 évre mindig szeretettel emlékezünk. Új állomáshelyén is Isten áldása kísérel lelkipásztori tevékenységét!

Augusztus 6-án Péter atya utódja, *Újházy Lóránd* atya tartotta bemutatkozó szentmiséjét a plébánián, majd 13-án Őrmezőn.

Szeptember 1-jén *dr. Erdő Péter* bíboros úr diakónusi gyakorlatra plébániánkra irányította *Lak Gábor* diakónust.

Szeptember 24-én tevőlegesen részt vettünk a Szent Gellért napi búcsú előkészítésében és lebonyolításában.

November 20-án ünnepeltük a Szent Gellért plébánia felszentelésének egy éves évfordulóját.

Szent Erzsébet ünnepéhez kötődően:

November 18-án részt vettünk a Magyar Szentek Templomában a Karitásztagok részére tartott lelki napon.

November 19-én az Erzsébet kenyerezet Alajos atya szentmise keretében megáldotta. 40 kenyeret igényeltünk.

November 26-án a plébánián az idős emberek részére rendezett szeretet-ebéd előkészítésében és lebonyolításában vettünk részt (ebéd felszolgálás, mosogatás, beszélgetés).

Minden hónap második vasárnapján Karitásztagok gyűlés van a plébánián, amelyen Lukácsa Zsuzsa képviseli az Őrmezői közösséget és egyesületünket.

A 2006-ban a Magyar Katolikus Püspöki Kar a nemzet megújulásáért imaévet hirdetett, amely-

nek keretében a Kelenföldi Szent Gellért plébánián minden hónap utolsó szombatján imaóra volt az esti szentmise előtt. Október 28-án egyesületünk volt az imaóra házigazdája. Az '56-os forradalom 50. évfordulója miatt különös figyelemmel készültünk erre az alkalomra. Szeretettel vállaltuk az Isten színe előtti hálaadást elért eredményeinkért, és engesztelést az akkor és azóta elkövetett bűneinkért, hazánkért.

Itt a szentmiséknél szeretnénk megemlíteni, hogy idén karácsonykor kis ajándékcsoomaggal megköszöntük azoknak a lelkes segítőknek a munkáját, akik a szertartás előtt berendezik a termet, – s olykor ki is takarítják, a szükséges kellékeket beszerzik, rendszeresen karbantartják. Többen közülük már tizenhárom éve, ha esik, ha fúj, jönnek és szolgálnak. Megérdemlik, hogy a nevüket is megemlítsük: *Lukácsa Gézáné, Gelencsér Lászlóné, Fülöp Zoltánné, Fekete Sándorné, Rakovány Elekné, Úri Jánosné, Molnár Gyula, Veréb László* és kántorunk *Koszter József* tanár úr.

KÜLSŐ KAPCSOLATAINK

Számos hivatalos civil rendezvényre kaptunk meghívást, s elég sok lehetőséggel éltünk is az elmúlt esztendőben.

Európa jövője: Európai alkotmánnyal, vagy nélküle? – címmel rendezett konferenciát az Európai Unió Bizottságának magyarországi képviselője február 10-11-én, amelyen szervezetünket *Szili Edina* képviselte. Az eseményről készített összefoglalóját a honlapunkon lehet olvasni.

Az Európa Ház „Modern Magyarország, mindennapi demokrácia, erős civil társadalom” címmel tartott országos konferenciát a Parlament Kongresszusi termében, amely rendezvény egyúttal az évente megrendezésre kerülő Civiláda nyitó eseménye volt október 18-án. Itt is jelen voltunk, *Lukácsa Zsuzsa* képviselte az egyesületünket.

Az idén képzésre is sikerült küldenünk résztvevőt, *Cselikovics Jánosné* a Civil Társadalom Fejlődéséért Alapítvány által szervezett I. Magyar Adományszervezési Konferencián vett részt szeptemberben, ahol a civil szervezetek forrásteremtésének különféle lehetőségeiről lehetett tájékozódni, módszereket és ötleteket gyűjteni.

MOZILÁTOGATÁS

Ebben az évben a közös programok sorát mozilátogatás gazdagította. Az egyesület tagjaival *Andy Vajna* „Szabadság, Szerelem” című filmjét tekintettük meg az Uránia Filmszínházban november 17-én. Tekintettel tagságunk életkorára, a mozi vezetője kedvezményes lehetőséget biztosított számunkra. A film mindnyájunkat nagyon felkavart, különösen azokat, akik a történelmi események aktív résztvevői voltak 50 évvel ezelőtt.

FORRÁSAINK, PÁLYÁZATOK

A 2006. év – hála Istennek – lényegesen eredményesebb volt, mint az azt megelőző, ami a pályázati sikereket jelenti. Még az év elején benyújtottuk a NCA Közép-magyarországi Regionális Kollégiumának 2005-re második körben kiírt működési célú pályázatát, amelyen 500 000 Ft támogatást nyertünk. Ez igen jól jött, hisz a 2005. évben nem sikerült az NCA-nál támogatáshoz jutni. Szintén ennél a kollégiumnál az év második felében a 2006. évre 300 000 Ft-ot nyertünk, amellyel a misézésre is használt Közösségi Ház nagytermének függönyét újítottuk fel. Később az NCA Nemzetközi Civil Kapcsolatok és Európai Integráció Kollégiuma pályázatán 271 000 forint támogatást kaptunk, amelyet a csíkszeredai Márton Áron Katolikus Nőszövetség öszre tervezett látogatásának fedezetére fordítottunk.

Újbuda Önkormányzata a civil szervezetek működésének támogatása keretében 150 000 forinttal támogatja szervezetünk 2006. évi krónikájának megjelenését, tehát épp ezt a kiadványt. A Fővárosi Közgyűlés Civil Bizottságának 100 000 Ft-os támogatásával a „Közösségtéremtő hét-köznepok Órmezőn” című pályázatunkban megfogalmazott közösségi célok közül az őszi kirándulást és a Milleniumi kopjafa felújítását tudtuk biztosítani.

Támogatóink személyi jövedelemadójának 1%-os felajánlásaiból a 2005. évben 67 927 forinttal nőtt a bevételünk. Ezt az összeget a karácsonyi szeretetsomagok összeállításához használtuk fel. Ezúton is hálásan köszönjük mindazoknak a támogatását, akik éltek ezzel a lehetőséggel, és az Órmezői Morus Szent Tamás Egyesületet tüntették ki gondoskodásukkal! Kérjük Önöket, a továbbiakban is támogassák az Órmezői Morus Szent Tamás Egyesületet adójuk 1%-ával, amelyet az egyesület adószámának feltüntetésével adóbevallásuk melléklete segítségével juttathatnak el hozzánk. **Adószámunk: 18056824-1-43**

KARITATÍV TEVÉKENYSÉG

Egyesületünk ismét tovább gazdagította karitatív tevékenységeinek sorát: jelképesen „örökbe fogadtunk” egy moldvai csángó magyar gyermeket, Orbán Ferencet, akinek a tanulmányaihoz ösztöndíj formájában havi 5 000 forinttal járunk hozzá, *Böjte Csaba* Dévai Szent Ferenc Alapítványán keresztül. Támogatásunkat megköszönve szép karácsonyi ajándékként egy könyvecskét – Reményt, jövőt mindenkinek! Böjte Csaba: Adventi elmélkedések 2006 karácsonya előtt – és levelet hozott a posta Csaba testvértől:

„Kedves Testvérem!

Gyermekeink írtak és rajzoltak a reményről, az ó kis világukról, és én is írtam minden adventi napra egy-egy rövid elmélkedést, mely segíthet, hogy felkészülj Krisztus Urunk érkezésére.

Ezt a kis könyvecskét szeretném hálám és bizalmam jeléül karácsonyfád alá tenni – nagy szeretettel a magam, a munkatársaim és kis védenkeink nevében.

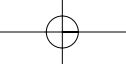
Kívánok hálával telt szívvel, Istentől megáldott, termékeny adventi szent időt, boldog, örömteli karácsonyt, szép ünnepeket.”

Déva, 2006. december

Böjte Csaba ofm

Folytattuk a szűkebb környezetünk rászorulóinak megsegítését, Húsvét alkalmából 45, Karácsony előtt pedig 43 szeretetsomagot készítettünk. A csomagokat a személyi jövedelemadó 1%-ból és az őszi tombolán befolyt bevételekből, valamint a plébánia Karitászszervezetének adományából fedeztük, tartalmuk most is hasznos, tartós élelmiszer, és déligyümölcs volt.

Ahogy tavaly is, az idén is levelet kaptunk Újbuda Önkormányzatától, *Molnár Gyula* polgármester úrtól, véleményünket kérve a karácsonyi támogatásaikhoz, kiket javasunk felvenni az ő általuk összeállított támogatási listára. Ezúttal köszönjük az Önkormányzatnak a nemes támogatást, s azt, hogy partnernek ismerve el egyesületünket véleményünket kikérte, s fel is használta azt, hogy minél igazságosabban tudja adományait célba juttatni.

ZÁRSZÓ

Véget ért a 2006. esztendő, véget ér a beszámoló is. Köszönjük mindazoknak a támogatását és szerető bátorítását, akik a munkából kivették a részüket, adományaikkal segítették az egyesület tevékenységét, vagy a programjainkat látogatták.

Bátorítunk mindenkit, hogy a 2007. évben is maradjon velünk, vagy épp csatlakozzon hozzánk, ha ezt eddig nem tette volna! Programjaink beharangozását az Őrmezői szentmiséken, plakátokon vagy az egyesület honlapján lehet követni. Tegyük élhetőbbé a hétköznapokat, lakhatóbbá a lakótelepet!

Dolgozzunk és örüljünk együtt nap mint nap 2007-ben is!

Őrmező, 2007. január

